

RECORDER



Laura Marling
Semper Femina
[More Alarming, 2017]
KAMARAFOLK | JAZZPOP

LAURA MARLING



/ Az elmúlt tíz évben talán senki nem épített olyan erős, egységes, annyi jó lemezből álló életművet a dalszerző-előadók mezőnyében, mint a brit Laura Marling. Ma már tényleg nem is az egyes lemezek az igazán csodálatra méltók, hanem az a megingathatatlan tempóban és minőségben érkező kreativitás, ami az összes kiadványát jellemzi. Kilenc év alatt hat egyformán jelentős album. Ilyet ma már szinte senki nem tud felmutatni, legalábbis a figyelem középpontjában alkotók közül biztosan senki. Joni Mitchell hetvenes évekbeli lemeztérme például jó analógia, már csak azért is, mert Marling zenei karakterének formálódása is mutat hasonlóságot Mitchellével. A kétezres évekbeli második brit folkszintéren (az első ugye az ezredforduló utáni new acoustic movement volt), a dél-londoni nu-folk szcénában feltűnt Marling szorosan kötődött a két vezető zenekarhoz (Noah And The Whale, Mumford And Sons), járt is vele mindkét együttes frontembere, de a 18 évesen már nagylemezzel debütált énekes-gitáros dalai minőségével mindkettőt alaposan lekörözte. 2007-es EP-i, kislemezei és az említett 2008-as *Alas I Cannot Swim* LP még akusztikus gitár dominálta, finoman kamarapoposított, tiszta és megunhatatlan, briliáns szövegezésű folkanyagok, de a folytatás lemezeiről-lemezeire új jegyeket hozott. A 2010-es *I Speak Because I Can* egyszerre karcosabb és elmerengőbb, sötétebb, a 2011-es *A Creature I Don't Know* még személyesebb, sajátos megszólalást találó, jazzfolkosabb, a 2013-as *Once I Was An Eagle* érett és magabiztosan minimalista,

a 2015-ös *Short Movies* már Amerikában rögzített, változatosabb, folkrockosabb kiadvány. Marling ráadásul a kimagasló kortárs szövegírók egyike, akár szerelemről, akár nőiségről, akár más témákról szól, mindig kifinomult, meglepő módon teszi. A hatodik *Semper Femina*n az előző lemez szertelenebb megszólalása kapott némileg strukturáltabb keretet, de a sokszínűség ezúttal is megmaradt. A hangzás az életmű eddigi legszokatlanabbja, egészen új hangszínével, effektekkel a gitáron – jót tett az anyagnak az új producer, Blake Mills. A dalok ezúttal is kimagaslóak, a pályafutás legdöbbenetesebb ténye, hogy már vagy hetven hibátlan van belőlük. Ezúttal a korábban már többször is hangsúlyos szerepet kapott nőiség az egyértelmű főtéma. Sokszor lehetetlen eldönteni, hogy megfigyelő vagy résztvevő az előadó, és bár ezt nem is feltétlenül kell, az ebben rejlő játékoság szintén lebilincselő. Akárcsak ez a szeszélyesen és kitartóan továbbalakuló, de mindig önmagát adó énekesnő és életműve. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Don't Pass Me By*

9/10



Grandaddy
Last Place
[30th Century Records / Sony / Hear Hungary, 2017]
INDIEROCK

GRANDDADDY



/ A Grandaddy inkább egy kis villanás, karakteres színes pont volt az amerikai indierock ezredfordulós történetében, mint igazán meghatározó zenekar, bár amikor csúcson voltak, akkor a kritikusok a legjobbak közé sorolták 2000-es lemezüket, a második *The Sophtware Slumpot*, a következő, 2003-as *Sumdayt* pedig több mint százezeren vették meg.

A Jason Lytle vezette öttagú formáció lényegében a frontember kreatív kiterjedése volt, maga írta, hangszerelte és jórészt rögzítette is az összes dalt, a többiek pedig élvezték a koncertezést és a mértékletes hírnevet. Lytle viszont utóbbi két dolgot egyáltalán nem, így a negyedik lemezzel tudatosan szüntette be a működést 2006-ban, hogy saját alatt és később az Admiral Radley trióval is nagyjából olyan felvételekkel jelentkezzen, mint Grandaddyként. Lytle viszont kedves ember, így amikor a sikeres korai lemezek vinyl kiadását nagyon pozitívan fogadták a rajongók, újra összehozta szakállas zenekarát és 2012-ben adtak néhány fesztiválkoncertet. Ami még több rajongói szeretetet eredményezett és Lytle lassan beadta a derekát, hogy csinál egy új Grandaddy-albumot is (sőt ezután egy másodikikat is fog majd, ugyanis kétlemezes szerződést kötött Danger Mouse kiadójával). A turnézást és egyéb velejárokát viszont továbbra is szívből gyűlöli, úgy-hogy elégedjünk meg annyival, hogy kaptunk most egy szándékosan rajongókielégítő, friss nagylemezt. Ami tényleg pontosan olyan, mintha a 2006-os *Just Like The Family Cat* című negyedik album után mondjuk csak két év telt volna el. Talán annyi különbséggel, hogy a legkorábbi, energikusabb zenei világ is visszaköszön, igaz letisztultabban. De ezzel a perfekt megszólalással (neopszichedelikus indierock szintikkel és AOR-megközelítéssel) és ezekkel a továbbra is karakteres dalokkal még sincs semmi baj, szemben annyi más hosszú szünet utáni visszatéréssel (Pixies, ugye). Itt a szerzemények cseppet sem alibizsek, valós történetek, élményanyag hitelesíti azokat. Konkrétan a dalszerző válása. Amitől aztán pontosan olyan hűsbavágó rajta a fájdalom, mint a *Sophtware Slump* vagy a *Sumday* depressziójában, és pontosan olyan katartikus a végeredmény, mint az említett lemezekben, ahol rendszeren végigélt a megtisztulás folyamata. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *This Is The Part*

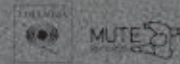
9/10

ÚJ ALBUM

SPIRIT

MÁRCIUS 17-TŐL

DEPECHE MODE



depechemode.com columbiarecords.com

*Ragin' Bone
Man*



HUMAN



SONY MUSIC

RECORDER

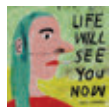


JENS LEKMAN

JENS LEKMAN

Life Will See You Now
(Secretly Canadian / [PIAS], 2017)

INDIEPOP **BALEÁRBEAT** **KAMARAPOP**



Habár a kedvenc svéd trubadúrunk előző lemeze 2012-es, utolsó igazán nagy dobása mégis az volt, amikor 2015-ben minden egyes héten egygel, azaz összesen 52 dallal örvendeztetett meg minket. A hiperaktivitását mi sem jellemzi jobban, minthogy mindössze egyetlenegyemet emelt át a sorozatból. Lekman melábus mesemondó éneke az idej albumon kicsit háttérbe szorul, és többségében a fülbemászó tánczenei harmóniák dominálnak valahol a baleári-afro-disco-soul-funk-pop határán, akármit is jelentsen ez, de az biztos, hogy az idej tavaszra több mint tökéletes.

Elekes Roland

KULCSDAL *Evening Prayer*

9/10

CRYSTAL FAIRY

Crystal Fairy
(Ipecac / [PIAS], 2017)

90S ALTEROCK



A Crystal Fairy egy vadiúj supergrup, benne van Buzz Osborne és Dale Crover a Melvins-ből, Omar Rodriguez Lopez az At The Drive-Inből/Mars Voltából, valamint a mexikói gyökerű garázsrock Le Butcherettes gitáros-énekesnője, Teri Gender Bender, aki életkora alapján akár az előbb soroltak lánya is lehetne. Ez a felállás így papíron egészen bizalomgerjesztőnek tűnik, és bár egyik szereplő sem merészkedik messze a komfortzónájától

(mondjuk miért is tennék?), maga a lemez sem okoz csalódást. Van itt klasszul megszólaló súlyos, lassú metál, középtempós zajos metál, pszichedelikus hardrock és garázsrock, nagyjából egyenletesen adagolva, különösebb csavarok és bravúrok nélkül, az igazi pluszt pedig Gender Bender művésznő hangja és jelenléte adja, akit az évtizedes rutin helyett még alighanem a pokol tüze hajt, és aki sokkal inkább ránk hozza a frászt, mint a háttérben tisztességesen dolgozó negyvenes és ötvenes pasik. *Szabó Sz. Csaba*

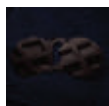
KULCSDAL *Crystal Fairy*

7.5/10

DIRTY PROJECTORS

Dirty Projectors
(Domino / Bertus, 2017)

AFROPOP **INDIE R&B** **ELEKTRONIKA**



A Dirty Projectors öt év szünet után érkező legújabb lemezén elejétől a végéig – leszámítva a slágerpotenciállal bíró *Cool Your Heartot* – egyedül Dave Longstrethet halljuk, ahogy a szétvokóderezett vokálja megtörtén csúszkál a még annál is kifacsartabb ütemek, nyakatekert, duplacsaváros ritmusok és dallamok tetején. Mindez egészen riasztóan hathat, de egyrészt aki ismeri a Dirty Projectors munkásságát, nem is számíthat kevésbé agyasa dalokra, másrészt pedig mindennek mélyén ez mégiscsak egy szívfacsaróan őszinte szakító lemez, amely minden egyes hallgatással egyre csak jobb és jobb lesz. *Csada Gergely*

KULCSDAL *Death Spiral*

8.5/10

SINKANE

Life & Livin' It
(City Slang, 2017)

AFROPOP



A sessionzenészként (Yeasayer, Caribou) jó ideje felkapott Ahmed Gallab számára régóta érik a siker, Sinkane nevű projektjének új lemezével pedig végre talán meg is kapja, amit érdemel, ugyanis kevés nála muzikálisabb személy él most a bolygón. A szudáni származású Gallab dalaiban úgy ötvöződnek a funk, az indie és a dzsessz elemei, hogy közben az egész alapjaként végig ott pulzál hazájának összetéveszthetetlen ritmusa. A fő inspirációt egyértelműen az olyan nigériai hősök jelentik, mint a The Funkes vagy William Onyeabor (RIP), de szerencsére eredetiségéből sincs hiány. Az év első napszemüveget húzósn napján én tuti ezt teszem be! *Mika László*

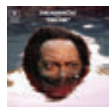
KULCSDAL *Passenger*

8.5/10

THUNDERCAT

Drunk
(Brainfeeder / Neon Music, 2017)

PSYCHSOUL **JAZZFUNKFUSION**



A Los Angeles-i központú újvonalas jazznek a basszeros Stephen Bruner, azaz Thundercat a meghatározó különce. Harmadik lemeze egyszerre óda az alkoholhoz, de a fogyasztás veszélyeire figyelmeztető apróbetűs rész is. Három perc alatti kortyokban keverednek FlyLo ütemei George Duke fúziós jazzét hangról hangra éneklő Bruner történeteivel. Az elején még abszurdan vicces kocsmafilozófia egyre sötétebb lesz, ám humora miatt sosem merül a pohár mélyére, csak részegen ráír a barátaira, hogy hiányoznak. *Salamon Csaba*

KULCSDAL *Walk On By (feat.*

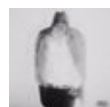
Kendrick Lamar)

8/10

FUTURE

HNRXX
(Epic / Sony, 2017)

POP RAP **KORTÁRS R&B**



Future a sokadik győzelmi kört futja, mint a kodeinfo-gyaszítás pro-kontra hatásaival rimelgető rapper, mindeközben azonban alig hallhattuk a *Pluto* és *Honest* lemezekeken megismert lírikusabb énjét. A tavalyi közepes év után idén szerencsére a sok évvel ezelőtt beígért Future Hendrix vonallal folytatja (a *HNRXX* előtt egy héttel *FUTURE* címmel is kihozott egy LP-t). Érezhetően kevesebb az optimizmus a szerelemmel kapcsolatban, sötétebb is a lemez, mint az említett korábbiak, de több a változatosság és a *Turn On The Lights* után végre ismét az énekes Future dominál – aki idén az amerikai albumlistát is dominálja, mindkét friss lemeze első lett.

Szepesi Dániel

KULCSDAL *Fresh Air*

8/10

KINGDOM

Tears In the Club
(Fade To Mind, 2017)

UK BASS **ALTERNATÍV R&B**



A Fade To Mind 2011 óta meghatározó intézmény az elektronikus zenében, nemcsak mint kiadó, hanem mint tastemakerek csoportja is. A csapat feje Kingdom, aki idén adta ki első lemezét, miután éveken át Kelela és DAWN alá pakolta az ütemeket. A korábbi kiadványokhoz képest (főleg így évekkal a uk bass berobbanása után) érezhetően ujjgyakorlat volt a debüt Kingdom számára, az ismert mintákból, hangulatokból építkezett, de a remek közreműködőkkel együtt az első pillanatoktól megkapó lemezt rakott össze. *Szepesi Dániel*

KULCSDAL *Each & Everyday (feat.*

Najee Daniels)

7.5/10



SHOWROOM
Erkel utca 3.
Budapest 1093



RAG'N'BONE MAN

Human

(Sony / Hear Hungary, 2017)

POPSOUL



Rory Graham, azaz Rag'n'Bone Man 2014-ben egy egészen ígéretes blues-os, soulós lemezzel (nagyon hosszú EP-vel: *Wolves*) mutatkozott be, amelyen a helyenként zajosan csikorgó hiphopos alapok jelentették a szokatlant és amelyen Vince Staples és Kate Tempest is közreműködött. Az Angliában albumlistavezetőként nyitó első hivatalos nagylemez se nagyon tér el ettől a recepttől, hacsak nem annyival, hogy slágeresebb, rádióbarátabbra csiszolt megszólalása a blues felől inkább a soul felé húz és helyenként jazzesebb felhangok is megjelennek rajta. *Csont Oszkár*

KULCSDAL *Odetta*

7.5/10

IBIBIO SOUND MACHINE

Uyai

(Merge, 2017)

KORTÁRS AFROPOP



Ilyennek kell lennie az afropopnak ma: ellenállhatatlan groove-ok, karizmatikus énekesnő (a nigériai származású, Londonban született Eno Williams), a nyugat-afrikai ritmusokkal, hangszerekkel

szépen összedolgozott hatások a diszkótól, funkától az új hullámon, posztpunkon át a szellemes (sokszor vicces) elektronikáig. A buliszámok közti szép lassúk is helyükön vannak. A hangszerek közül a ghánai Alfred Kari Bannerman játékát érdemes figyelni. A sokszínű 2014-es első lemez a Soundway-nél jött ki, az egységesebb második a Merge-nél. *Rónai András*

KULCSDAL *Give Me A Reason*

8.5/10

VISIBLE CLOAKS

Reassablage

(Rvng Intl., 2017)

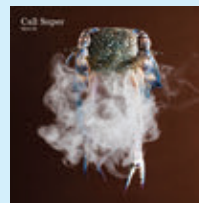
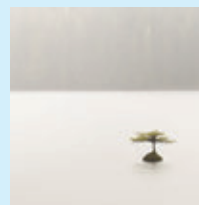
ABSZTRAKT AMBIENT



Ha szétvágok egy almát, aztán újra összerakom, akkor az még ugyanaz az alma? A Visible Cloaks második lemezéről ez a rég elfeledett kérdés ugrott be, amit tíz éve a középiskolai filozófiatanárom tett fel. A *Reassablage* világos választ ad: nem ugyanaz. Ahogy a duó keze alatt a korai japán szintetizátorzene egy elagott számítógép belsejéből megszólaló ambientté alakul, az egyszerre kelt „ezt már tuti hallottam valahol”-érzést és mégis kísértetiesen idegen. *Kálmán Attila*

KULCSDAL *Neume*

9/10



ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

A DUB BŰVÖLETÉBEN.

AKTUÁLIS SZEMLÉNKBEN KÜLÖNBÖZŐ DUBOS HATÁSÚ ELEKTRONIKUS ZENÉKET VESZÜNK SZEMÜGYRE, MEG EGY MIXLEMEZT, AMI A 15-20 ÉVVEL EZELŐTTI IDŐKET IDÉZI.

/ Második albumával készült el **Adrian Sherwood** és **Pinch**. A bristoli dub nagy öregjének és egyik legjobb DJ-jének közös lemeze ismerős hangokat és textúrákat helyez techno, downtempo és dubstep kontextusába, és elég sok kiegészítő megoldást is használ, például zongorát, mondjuk filmszerű hatások nyomán. Az egyik tetőponton vendég szerepben feltűnik Lee Perry, a másik meg egy Ryuichi Sakamoto-klasszikus feldolgozása. Remek album a *Man vs. Sofa* (On-U Sound + Tectonic, 2017), az alkotópáros korunk egyik legalulértékeltébb formációja.

Korai, nehezen beszerezhető zenéit és legendás live actjeinek ismeretlen részeit gyűjtötte össze egy kétlemezes válogatásra **Synkro**. A *Memories (2008-2011)* (R&S, 2017) neonoir, romantikus hangulata valahol Burial hangzásának továbbgondolása: helyenként nagyon érződnek a dél-londoni hatások, ugyanakkor sokkal többször csillan meg Synkro egyedi, különleges hangzása, már e korai időszakból is. Aki rajongott a kor búskomor dubstepjeiért és cyberpunk garázszenéiért, annak nem kell tovább keresgélnie.

A tokiói Taka Noda, álnévén **Mystica Tribe** lassan tíz éve ismert már különleges, dubalapú zenéiről, de kevés megjelenés híján nem vált ismertté (azok zöme is ráadásul csak Japánban elérhető). *Island Oasis* (Silent Season, 2017) című első albuma remélhetőleg változtat majd ezen, ugyanis egy nagyon lebegős, varázslatos helyekre utat nyitó összeállításról van szó, amiben a dub hangzásoknak közülük nincs az európai, sőtét dimenziókhöz. Helyettük valami távoli ismeretlen vesznek alapul, és rendkívül jól áll a végeredménynek, hogy egyik tánczenei műfajba sem tagozódik be igazán.

S végezetül: tovább menetel a Fabric! **Call Super** szállítja a *Fabric 92-t* (Fabric/ [PIAS], 2017), ami szelekcióját és eklektikáját tekintve a dj-mixek aranykorát idézi meg, és gyakorta felmerül a hallgatása közben, hogy ma már miért nem jelennek meg ilyen patent szettek. Hetven perc, legalább tízféle stílus, olyan előadók felsorakoztatva, mint Jan Jelinek, Objekt, Photek, Carl Craig, Jega, Bruce, Convexion vagy Yves Tumor. Parádés.

Velkei Zoltán

SHOWROOM
Erkel utca 3.
Budapest 1093

Vinylize
by tipton



RECORD STORE DAY
10 YEARS
APRIL 21, 2017